

ВЪЛШЕБНИЯТ ВОАЛ

Превод от френски: Надя Трендафилова, 1974

chitanka.info

Имало едно време един рибар, който си живеел честито в колиба на брега на морето.

Един ден, когато хвърлял въдицата, той помислил: „Какъв хубав ден! Морето е синьо, гладко като огледало и зеленината на приморските борове е омайна!“

Докато се любовал на хубавия изглед, някакъв сладък мирис изпълнил въздуха. Той оставил въдицата си и поискал да разбере откъде иде, това вълшебно благоухание. Тръгнал и лека-полека, както прави кучето, проследил дирята на мириса. Така забелязал някакъв великолепен воал, праметнат на едно борово клонче.

— Какъв красив воал! — се провикнал той. — Ще го занеса у дома и ще го запазя грижливо.

Покатерил се на дървото, взел воала и едва слязъл на земята, почнал да го разглежда внимателно. Това бил най-чудният воал, който човешко същество някога е виждало, изтъкан от лунни и слънчеви лъчи, осеян с дребни блестящи звездици.

Рибарят тъкмо се канел да си тръгне, видял да се появява в сянката на един бор възхитителна девойка:

— Добри човече, този воал е мой. Това е воалът на небесните нимфи. Моля ти се, върни ми го!

Рибарят отвърнал, без да се обръща:

Щом е така, този воал е много ценен. Аз ще бъда най-големия глупак, ако ти го върна. Освен това ...

Още недовършил, той се обърнал да погледне тази, която говорела с такъв нежен глас. Девойката насреща му била небесна нимфа и едри сълзи се стичали от очите и.

— Моля ти се, дай и го — повторила тя. — Иначе не ще мога да се върна при моите сестри.

Коравото сърце на рибаря се смекчило и той мигновено бил очарован от красотата на девойката.

— Ще ти го върна, но преди това трябва да останеш за малко на земята и да изиграеш за мене най-чудните небесни танци!

— О! Да, аз ще танцувам за тебе! Но трябва преди това да ми върнеш воала.

— Не! Защото ако ти го върна, ти ще отлетиш веднага и ще ми се надсмееш. Не съм толкова глупав!

— Какво говориш? Нима не знаеш, че небесните нимфи никога не си служат с лъжи? Казах, че ще танцувам за тебе, и така ще бъде. Но аз не мога нищо да сторя, преди да получа воала си.

Тогава рибарят се решил да върне възшебния воал на нимфата. Тя веднага заиграла чуден танц. Краката и едва докосвали земята. Възшебният воал се виел около нея, сякаш го носели невидими ръце. Дъжд от прекрасни цветя падал от небето.

Рибарят, който бил седнал на един дънер та по-добре да се възхищава на танца, видял със съжаление, че тя се отдалечава бавно, издигайки се лека-полека към свещената планина, наречена Фуджиама. Той искал да я извика, но не можел. Някакво странно вцепенение обхващало ръцете и краката му и той седял прикован на мястото си със зяпнала уста.

Нимфата непрестанно танцувала и се издигала все-повече и повече над леките мъгли, които се стелели по склоновете на Фуджиама, над белия сняг по върха и, през прозрачните облаци, които увенчавали планината.

Малко по малко, както нимфата изчезвала постепенно в синевата на небето, рибарят бил обзет от дълбоко смирение. И пълен със спокойствие, като след безгрижен сън той се упътил към брега и пак подхванал да лови риба...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.